

Jako čekání rolníka

Hošťálková 28. 11. 2021

Písně: 273, pěvecký sbor, 259, 682, 361

Čtení z Písma: 2.ep. Petrova 1, 16 - 21; 3, 3 - 4. 8 - 13

Text kázání: ep.Jakubova 5, 7 - 8

Milí bratři a sestry,

nejen pisatel dopisu Jakub, ale také apoštol Pavel a jiní prožili ve svém očekávání druhého příchodu Páně určité zklamání. Není tedy divu, že se ve společenství křesťanů začala objevovat bezradnost, nejistota, únava víry. Vedle hlasů, které se ozývaly přímo v jejich společenství, se dostavovala kritika také zvenčí. Museli snášet poznámky a výsměch pohanů, kteří je nijak nešetřili: „*Kdy konečně opět přijde váš tak toužebně vyhlížený Mesiáš? Kde tak dlouho vězí?*“ Protivenství je velmi silné a stejně tak pokušení hodit víru v přicházejícího Pána přes palubu. Do této situace přichází Jakubovo slovo jako výzva k překonání této krize víry. Jestliže Pán ještě nepřichází, pak přece žije křesťanské společenství dál. A jejím nejdůležitějším svěřeným úkolem je: šířit evangelium, radostnou zvěst svého Pána.

Dnešní neděli vstupujeme do adventního období. Advent - to není jen nějaké pojmenování určitého období v církevním roce. Ani nás neodkazuje jen k nějaké hezké tradici a pěkným zvykům. Advent, to je program, výhled do budoucna. Vždyť právě „druhý příchod Páně“ je naším vyhlíženým cílem, třebaže se může z různých důvodů dostávat do stínu. Avšak tento „druhý příchod Páně“ vyznáváme a jsme k němu Písmem stále znovu odkazováni. A ty mnohé otřesy a napětí v nejrůznějších světových vztazích a souvislostech, potíže, se kterými lidstvo stále zápasí, to všechno nás má formovat tak, abychom byli stále vnímavější a pozornější ke zvěsti o druhém příchodu Páně.

Církev se v tomto světě nemá zabydlovat - známá skutečnost - jsme na cestě. Před námi je onen vyhlížený, věčný cíl. A právě kvůli tomuto cíli máme stále přemýšlet nad tím, co je pro nás - pro člověka i lidstvo jako takové - dobré a obzvláště potřebné. To první, co v našem textu můžeme zaslechnout, bychom mohli vyjádřit větou:

Pán přichází - smíme na něj čekat.

Ano, **smíme** - ani ne musíme, ani máme, ale smíme. Očekávání tohoto příchodu jako **naše výsada**. Pisatel dopisu užije k objasnění své výpovědi, samozřejmých pochodů v přírodě. Postaví nám před oči příklad z praxe - zemědělce. Když je pole připraveno a semeno se dostalo do půdy, pak je již každý zásah do této půdy zbytečný. To, co je nezbytně potřebné je déšť, který semeno zavlaží a dovolí mu vyklíčit a vyrůst. Nezbytné je také vyzařované teplo slunce. To v naší moci není. Tomu, aby úroda byla bohatá, můžeme napomoci jen velmi málo. Můžeme odstraňovat plevel, někde okopat, ale to je všechno co můžeme z naší strany udělat. Příroda a zaseté semeno má svůj vlastní vnitřní řád, podle kterého vše probíhá a který musíme nechat prostě fungovat. Nyní můžeme jen čekat až do chvíle, kdy nastane žeň.

Také Království Boží má svůj vnitřní řád se svým jasným a pevným plánem spasení. Ježíš nám o něm ve své zvěsti mnohé pověděl. A Bůh si nenechá nikým do ničeho mluvit. On sám určil svému plánu určitý čas, průběh a řád. Jedno však smíme vědět docela přesně: tento plán je založen na druhém příchodu Ježíše Krista. Jemu bude také svěřen soud nad tímto světem. Na jeho příchod tedy **smíme** čekat.

Kdybychom se to pokusili vyjádřit a přiblížit nějakým obrazem, abychom tomuto „smíme“ lépe porozuměli, pak bychom si mohli představit nějaký mladý pár, který nevstupuje, po nějaké krátké známosti, ihned do manželství. Nejdříve se vzájemně poznávají a v tomto stavu začínají plánovat svou společnou budoucnost. Jistěže se těší na den své svatby. Ale toto období, nebudou trávit v netrpělivém nicnedělání. Není to tedy tak, že **musí čekat**, oni **čekat mohou**, protože den uzavření jejich manželství je již pevně stanoven.

Bůh nám dal, své zaslíbení ohledně druhého příchodu svého Syna. Také my na něj smíme v důvěře čekat. V tomto období čekání ovšem něco můžeme a máme dělat. Tak jako rolník ve svém čekání na úrodu, dělá na svém poli co je možné, tak také my máme své povinnosti, a sice: pečovat o víru - jistě nejen svou - a posilovat ji.

To druhé: **Pán přichází - je potřebné být trpělivý.**

Lidé v zemědělství nemohou dělat vůbec nic, když se nebe na pár týdnů uzavře a neupustí ani kapku vody. Jistě, na několika málo místech se mohou pokusit uměle zavlažovat, ale to je jen nouzové opatření, které mnoho neznamená. Nezbyvá než trpělivě čekat do chvíle, než opět zaprší, v naději, že ten skutečně nezbytně důležitý déšť - pro zaseté a klíčící semeno - nepřijde příliš pozdě. „***Pohledte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště.***“ - Pohledte na rolníka! Co pro nás znamená ona trpělivost, ke které jsme odkazováni? Prosme za to, aby nás Pán, svým „deštěm Ducha“, posílil a naučil být trpělivými. Jenom důvěřující a spoléhající trpělivost je tím pravým základem k naší schopnosti čekat.

Myslím, že si potřebujeme velmi jasně povědět, že žijeme v době, kdy nám může, ona důležitá zvěst o druhém příchodu Páně, pro její zanedbávání, vymizet. Ano, potřebujeme si povědět a uvědomit, že zabydlené a pevně usazené církvi toto nebezpečí aktuálně hrozí. Před tím nás Písmo samozřejmě varuje. Ale to, co z tohoto textu můžeme zaslechnout nebo odečíst je: žádné chorobné vzrušení z druhého příchodu Páně, žádné nebezpečné popouštění emocí z uzdy, ale střízlivá rozvaha a věcnost - jako to vidíme právě u trpělivého rolníka. Ta ale musí být pevně svázaná s onou vnitřní pohotovostí a připraveností, ke které nám ukázal a kterou nám doporučil Ježíš - třeba ve svém podobenství o deseti pannách. Myslíme tedy na tuto nejzazší budoucnost a toužíme po tom, a jednáme v tomto smyslu, aby právě tento postoj stálé připravenosti nám byl blízký; bereme velmi vážně ono „dnes“ a „zde“ - vždyť Ten, který přichází je soudcem. Proto na sebe bereme vážně odpovědnost za naše všední dny.

A ještě třetí výpověď našeho textu, mohli bychom ji vyjádřit větou: **Pán přichází - smíme na něj čekat v naději.**

Trpělivost může být jen tam, kde je také naděje, to je jasné. Naděje, to je zázračné slovo v životě každého člověka. Bez ní by se stala naše existence neúnosnou. Náš život je složen z každodenních malých nadějí v malých věcech, a potom malých radostí když tyto naděje nakonec dojdou svého naplnění. Ale pak je zde také naděje ve velkých a rozhodujících událostech našeho života, která nám dává sílu překonávat všechny překážky, které se nám staví do cesty. Jak často

člověk chřadne a ztrácí se před očima tam, kde ho potkalo zklamání, kde se nestalo to, co toužebně očekával a vyhlížel a naděje na možné naplnění těchto tužeb se již vytratila. Naděje, jak víme, umírá jako poslední.

Ale naděje, o které je řeč v našem textu není založena jen na nějaké lidské výpovědi, lidském slibu. Vždyť za touto nadějí stojí Slovo našeho Pána, které bylo zpečetěno jeho prolitou krví a smrtí na golgotském kříži. Na jeho Slovo se smíme spolehnout, jemu a jeho zaslíbením smíme naprosto důvěřovat.

Občas slyšíme, nebo sami řekneme: „*Dávám ti své slovo...*“ Je to věta, která má toho druhého ubezpečit: „*Vím, že to, o co ti jde, je důležité a velmi vážně k této věci také přistoupím; nezklamu tě, nechci být pokládán za člověka nedůvěryhodného.*“ Víme ovšem, že na dané slovo bývá mezi lidmi také dost často zapomínáno, je naplňováno příliš liknavě a váhavě, nebo je prostě a jednoduše nedodrženo. Avšak jestliže jsme přece jen schopni dát na lidské slovo, jestliže mezi námi přece jen lidské slovo něco platí, o kolik více platí nám dané zaslíbení a slovo našeho Pána. Na ně se smíme spolehnout, s ním smíme počítat jako s pevným, jistým, nepohybným.

Druhý Kristův příchod je tedy pro nás realitou naší víry, uskuteční se v jistý a pravý čas. Očekáváme na něj pokojně a trpělivě; je naší konečnou a vyhlíženou nadějí. Pro ni jsme schopni mnohého se zříkat. Kristus - až přijde - stvoří nové nebe a novou zemi. Nevíme, jak to nové bude vypadat, všechny naše představy se zde rozbíjí o hranice našeho omezeného lidství. To, co nám zůstává skryto je právě ono „**JAK**“ to nové bude vypadat a jak se to uskuteční. Ono „**ŽE**“ se to uskuteční stojí mimo veškeré otázky a veškerou pochybnost. To, co přijde a na co v naději očekáváme, bude v každém případě dobrý, nový spasitelský řád; řád nové, Boží skutečnosti, která bude zbavena vší nespravedlnosti a všeho zla, všemu utrpení bude učiněn konec. „***Bud'te tedy trpěliví, bratří, sestry, až do příchodu Páně. Pohled'te, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště. I vy tedy trpělivě čekejte a posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko.***“

Amen.